

съобща на мама това и я покани да се приготвя за черква. Азъ скочихъ на крака веднага.

— А ти за къде се канишъ? — попита ме ужъ изненадано тате.

— Ще дойда и азъ.

Тате нищо не отговори. Въ това време заби голъмата камбана на долната черква. Въ нощната тишина нейниятъ меденъ звънъ огласи тържествено утихналитъ кжщи. Следъ малко се чу глъчка по улицата. Неспали и подранили богомолци тръгнаха за черква. Скоро се ирисъединихме къмъ тѣхъ и ние. У дома останаха дветѣ ми сестри да понагледватъ тенджеритѣ. Мама нѣколко пжти имъ напомва, какво трѣбва да правятъ, за да не загори яденето. Тѣ добре разбраха, какво иска да имъ каже, затова и дветѣ бързаха едновременно да я увѣрятъ, че нѣма да заспятъ.

Навѣнъ снѣгътъ бѣше бѣлъ и стѣкленъ. Той скърцаше подъ краката ни и сякашъ пѣше своя пѣсень за празника. Азъ не разбирахъ нейнитѣ думи, но ясно чувствавахъ, колко тя е мила, тържествена и свѣтла. Отгоре ни гледаше синьо и настрѣхнало отъ студъ небе. Студъ пощипваше и ушитѣ ми. Но разстоянието до черква ми се стори по-късо отъ всѣки другъ пжтъ. Може би, защото всички, които ни настигнаха, поздравляваха и се запrikaзваха съ татя, сжщо тѣй радостни и доволни като него, запълваха времето и правѣха да не се чувствува то дори въ такава мразовита нощъ, като тая.

Когато се върнахме следъ прѣноса, сега вече не само настигвани, а и пресрѣщани отъ закѣснѣли богомолци, мама още отдалече усѣти, че нѣщо е станало въ кжщи. Тя прибърза, сне капака на едната тенджера и налѣ вода. Избухнаха облаци отъ пара. Задрѣмалитѣ ми сестри се стреснаха и затъркаха сънливи очи. Още неразсънени, тѣ ту гледаха виновно насъ, ту съ укорни погледи се прострелваха една друга.